

Запрѣтвай сърпа — рѣзъ! и на ти тебе край.“

При тѣзи думи той ржката си издигнѣ,
Скриви ѿ въ видѣ на сърпъ, съ едно око подмигнѣ
И рѣзнѣ въ въздуха—тѣй санкимъ. Тоя махъ
Подженълъ би носеть на сгърчения Влахъ,
110 Ако не бѣ се той отдрѣпнѣжлъ мгновено
И само спрепнѣжтъ смѣхъ ржката му пожена.

Усмихнѣ се и самъ Бѣлина. Въ Камень-градъ
Отколѣ дойде той, ученъ граматикъ младъ,
Учитель се цѣни, и вече оттогава
Каменогражданинъ до сега си остава.

На врѣме смогнѣ той куминъ да задими,
На врѣме, както му е редъ, се задоми —
На врѣме нагласи свѣтовната нагласа!

Едничко не можи на врѣме да сколаса —

120 Дѣчица, радость и отмѣна въ старостъта,
Но. . . Божя воля то надъ тѣзи е нѣща. . .

Сега живѣе си самотно той, заровенъ

Въ книжа и събирачъ на старини грижовенъ,
Натѣкува съсъ тѣхъ тевтеръ подиръ тевтеръ,
Отъ грѣцки образци почерпвайки примѣръ;

По грѣцки примѣръ пакъ—макаръ да не достигва
Тозъ примѣръ древностъта—мустаци той постригва
И смърка емфие. При туй и обичай

Той имаше, съвсѣмъ по грѣцки, тѣй безъ край

130 Да дрѣнка, отведнѣжъ каквото е запляскалъ.

Бѣлина въ Камень-градъ зовѣхъ „Старий
[Даскалъ.“

„Това че е така“ поведе тихо рѣчь

Слѣдъ туй *Стопанина*—„Съ дене е знаино вечъ...“

Когато ходихме съ покойний Попъ Матейка

Въвъ Цариградъ, веднѣжъ при Дѣда ви Славейка

Гостувахме. Едвамъ започваше тогазъ

Черковния въпросъ, подхванѣжтъ съ нови бѣсъ,

Да се разбистря.—Прр! прѣзъ Дунава долѣтя

Отсамъ, Хаджията съ юнашката си чета...

140 Кого гдѣ срѣщнемъ, все за неж хорати,

По вѣстницитъ все за неж се вѣсти:

Тамъ станѣжлъ бой—а тамъ до кракъ ги ужъ избили,

